

Kollum maakt tassen van Paula Pontes

"Let alsjeblieft niet op de rommel. We hebben het zo druk, dat we aan opruimen gewoon niet toekomen". Met die woorden verwelkomt afdelingsmanager Magda Daniels het SW Journaal op de confectie afdeling van Trion in Kollum. Over de rommel kunnen we heen slappen, we zijn geïnteresseerd in de bijzondere tassen die er op de afdeling gemaakt worden.

Stien aan het werk met de tassen van Paula Pontes

Met enige trots kopte het personeelsblad onlangs dat Magda en haar medewerkers begonnen zijn aan een uitzonderlijk project: het maken van tassen van gebruikt materiaal. Nu kunnen sommige dames wel eens fors uitpakken met hun handtassen, zo apart als de tassen van de Hengelose kunstenaar Paula Pontes zijn ze meestal niet. De kunstenaar is daarin bijzonder kieskeurig: binnenbanden van fietsen en auto's en het vinyl van de grote billboards langs 's heren wegen genieten haar voorkeur. Dat materiaal krijgt zo een tweede leven. Bijzonder spul dus, maar voor de Kollumse naaisters en hun afdelingsmanager een leuke afwisseling en een uitdaging.

"Toen ik hier twee jaar geleden begon", vertelt Magda Daniels, "had Trion de keuze tussen stoppen met confectie of doorgaan. Doorgaan, maar dan in een andere vorm; waarbij het van belang was om ook voor de verdere toekomst een goede basis te leggen voor de confectie. In Polen kunnen ze uitstekend grote hoeveelheden maken tegen lage prijzen: op dat gebied was er voor ons dus niets te halen. We moesten het in een andere richting gaan zoeken. Inmiddels zijn we daar behoorlijk in geslaagd. We houden ons voornamelijk bezig met kleine hoeveelheden van hoge kwaliteit. Dat lukt ons steeds beter, we zijn inmiddels gegroeid van 24 naar 36 medewerkers."

Leerproces

Doorgaan betekende wel een omschakeling voor de medewerkers. Daniels, komend uit het onderwijs, heeft er vooral voor geijverd, dat haar medewerkers een opleiding volgden. Scholing aan de ene kant; toch laat Daniels de medewerkers aan zichzelf werken: ze laat ze vaak zelf uitdokteren, hoe ze het werk moeten organiseren. "Meer en meer kom ik tot de ontdekking, dat er veel te weinig geprobeerd is om uit de sw-er te halen wat er in zit. En ik ben er van overtuigd geraakt, dat er heel wat uit te halen valt. Die ervaring heb ik hier op mijn afdeling in ieder geval al opgedaan. Als ik

alleen kijk naar het vakmanschap, dan kan nu ongeveer de helft van onze afdeling doorstromen naar het vrije bedrijf."

Voor Daniels is er voor doorstromen echter nog een andere voorwaarde te vervullen.

"Van werkgevers hoor ik vaak de opmerking dat het qua vakmanschap best lukt met de sw-ers. Wat onze mensen wel missen is dat ze te kort komen in sociale houding ten opzichte van medewerkers uit het vrije bedrijf. Onze medewerkers zijn nog te veel gewend dat er voor ze gezorgd wordt. Maar ook dat kunnen ze leren. Inmiddels organiseren de medewerkers op mijn afdeling zelf hun feestjes, hun recepties. Ik houd ze op de achtergrond in de gaten en help ze waar nodig. Toch moeten ze het grotendeels zelf doen. En ik kan zeggen dat ze het er steeds beter van af brengen. Ze leggen samen geld uit voor een cadeau, ze organiseren de boel. Toch wil ik meer geld uit gaan geven om ze deze vaardigheden door middel van cursussen aan te leren.

Iets anders waar ik vooral op let is dat er steeds afwisselend werk is, daardoor moeten ze opletten om het werk goed te doen, dat houdt ze lekker scherp!"

Stien maakt de prototypes

recycling

De tassen

Kleine, wisselende opdrachten zijn er genoeg om haar medewerkers scherp te houden. Toch vormen de tassen wel een heel bijzondere opdracht. Van de kunstenaars krijgt Trion de op maat gesneden materialen aangeleverd met de bedoeling daar een tas van te maken. Het materiaal is uitzonderlijk, maar eenmaal in elkaar gezet vergeet je de oorsprong. De tas wordt iets unieks, iets exclusiefs. Het valt niet mee om de tassen te maken, het materiaal is voorgesneden: er mag dus niks mislukken. Tot nu toe zijn er alleen nog maar prototypes gemaakt, maar Daniëls hoopt dat de kunstenaars snel afkomt met opdrachten.

"Op dit moment is mevrouw Pontes aan het verhuizen, maar we hopen binnenkort toch van start te kunnen gaan. Ook Stien, die de prototypes heeft gemaakt zit er met spanning op te wachten!" Stien glimlacht bij die opmerking en is het er zo te zien helemaal mee eens. Ze kreeg van Daniëls uitleg over de tassen en vind het daarom de gewoenste zaak van de wereld om met binnenbanden van fietsen onder haar naaimachine te zitten in plaats van een doezelig, zacht babystofje. "Niks aan de hand, het is gewoon leuk werk, hoor", is haar enige commentaar.

Het contact tussen Trion en Paula Pontes kwam van beide kanten tot stand: Trion vond de oproep van Pontes via internet en in diezelfde tijd had Pontes van een tassenfabrikant de naam van het Kollumse bedrijf doorgekregen.

Paula Pontes

In Hengelo is Paula Pontes druk doende met een verspecialist: ze is inmiddels – naast haar verhuizing – bezig met het interieur van een café en heeft daar de hulp van de vakman voor nodig. Als er met de vakman afspraken zijn gemaakt, vertrekken we naar haar atelier. Onderweg in de auto vertelt ze dat ze is geboren in Portugal en met haar twintigste een Nederlandse vriend kreeg. Ze kwam naar Nederland, kreeg een kind en was de eerste jaren in Nederland druk als moeder en opvoeder voor haar kind.

"Toen mijn kind oud genoeg was, ben ik naar de kunstacademie gegaan en heb daar de studie Mode gevolgd. Ik heb er geleerd dat mode véél meer is dan het wisselen van de kleuren per seizoen. Nee, mode is gekoppeld aan de stromingen en gebeurtenissen in de wereld. Daardoor wordt de mode heel erg beïnvloed, het zit dus veel dieper dan alleen maar een ander kleurtje. Toch bleef ik het gek vinden om dure, nieuwe materialen te gebruiken voor tijdelijke dingen. Zo ben ik op het idee gekomen om gebruikte materialen te verwerken in mijn creaties. In mijn academie-tijd heb ik van allerlei gebruikte materialen kleding en tassen gemaakt."

Al enkele malen heeft ze excuus gevraagd voor het feit dat ze zo druk is in haar bewegingen en praten. Toch kan ze het niet laten om haar collectie uit de academie-tijd snel te laten bewonderen: bruidsjurken van transparant plastic met daarin papieren onderzetters verweven, een ochtendjas en nog meer. "Op een zeker moment ben ik uitgekomen bij binnenbanden en vinyl. Bij modeshows op de academie bleek, dat de mannenbroeken van binnenbanden meteen verkocht konden worden. Na mijn studietijd ben ik tassen gaan maken, in het begin vooral om van mijn schulden af te komen. De tassen worden verkocht onder een eigen merk: Tube. Ze liggen niet zo maar in de winkel, alleen via de kunsthandel is er aan te komen.

Magda Daniels:
"Ze moeten het zelf doen."

Het confectie-atelier van Trion in Kollum

Paula Pontes zelf aan de naaimachine

Op zoek naar handjes

Al eerder heeft Paula Pontes geprobeerd haar werk door SW-bedrijven te laten maken. "Een jaar of vijf geleden was ik zover dat ik met de afdelingsmanager van een bedrijf rond was over het produceren van mijn tassen, alles was in kannen en kruiken. Totdat de boel door de directeur afgeblazen werd, ik kan er nu nog kwaad over worden!" Of andere kunstenaars ervaringen hebben met de sociale werkplaatsen, kan ze niet zeggen. Ze heeft er in ieder geval nooit iets over gehoord. Voor Pontes zelf valt het niet mee om haar werk uit te besteden aan sociale werkplaatsen. "De SW past zich moeilijk aan aan kleinschalige vragen. Tot nu toe is Trion de enige die mij hierin tegemoet wil komen. Op zich is dat niet zo gek, mijn opdrachten komen in kleine aantallen en niet met regelmaat. Ik vind dat wel jammer, want ook op het label van de tas geef ik aan dat ik de intentie heb mijn werk uit te besteden aan sociale werkplaatsen."

Paula Pontes met haar creatie van kunstgras

Vinyl-tassen

En van een binnenband maak je deze tassen

